

DUNAMELLÉK

Dunamelléki Református Egyházkerületi Közlemények • 2008 / október

VÁLASZTÁSI KÜLÖNSZÁM

AMIT A VÁLASZTÁSRÓL TUDNI KELL

„...*mindent az Isten dicsőségére műveljete*k.”

(1.Kor. 10,31)

Keserűen és szégyenkezve emlékszünk arra, amikor az egyházban méltatlan megnyilvánulásokra került sor. Ez talán súlyosabb a választás idején, hiszen ekkor minden élénkebb, az aktivitás és a figyelem is. Ezért a választásokat tekintsük az Isten-tiszteletünk eszközének, tegyük az Ő dicsőségére! A cél nem szentesíti, hanem meghatározza az eszközt.

Jót, s jól kell tennünk, hogy „*mindenek ékesen és jó renddel legyenek.*” (1 Kor. 14,40)

Ezért mindenekelőtt fel kell hívni a figyelmet arra, hogy a **Választójogi Törvény 2005. évi V. számú módosítása a hatályos!** Ez számos lényeges pontban gyökeresen eltér a 1996. évi I. sz. törvénytől, ezért erre különös figyelmet kell szentelnünk.

Az egyházkerületi Választási Bizottság a következő dokumentumokat küldi el minden presbitériumnak:

PRESBITÉRIUMI SZAVAZÓLAP

Felirata: *SZAVAZÓLAP Presbitériumi titkos szavazáshoz 2008 novemberében*

SZÍNE: FEHÉR

Ez a szavazólap a presbitérium titkos szavazásánál használandó.

EGYHÁZKÖZSÉGI SZAVAZÓLAP

Felirata: *SZAVAZÓLAP Egyházkerüle-*

ti tisztségviselőkre Egyházközség 1 számértékű titkos szavazata, presbitériumának titkos szavazása alapján 2008 novemberében

SZÍNE: HALVÁNYZÖLD

A szavazati számértéknek megfelelő számban kapja az egyházközség. Ezt a szavazólapot kell beküldeni a Választási Bizottságnak.

TÁJÉKOZTATÓ KÖRLEVÉL

A választási eljárás menete:

Az a. pontban megjelölt szavazólapokat a presbitérium létszámának megfelelően kell sokszorosítani, az egyházközség pecsétjével ellátni és az elnökségnek aláírni. A választásra összehívott presbitéri gyűlésen a kiosztás után megmaradt példányokat helyben ketté kell tépni. Az elkészített, felhasznált és fel nem használt, kettétépett szavazólapokat meg kell őrizni, számukat a jegyzőkönyvben rögzíteni kell.

A választás lebonyolítására a Presbitérium saját kebeléből legalább 3 tagú szavazatszámoló bizottságot választ, melynek az elnökség nem tagja.

51. §

(1) *A választást a presbitériumban titkos szavazással kell lebonyolítani.*

(2) A választás csak akkor érvényes, ha a szavazásra jogosultaknak 2/3-a jelen volt a választói gyűlésen.

(3) A tisztségviselők megválasztásához a leadott érvényes szavazatok felénél több szükséges.

(4) Amennyiben a jelöltek egyike sem éri el a megkívánt többséget, a két legtöbb szavazatot kapott jelölt között a választást meg kell ismételni, és az a jelölt tekintendő megválasztottnak, aki a második választáson a több szavazatot kapta, függetlenül attól, hogy a szavazásra jogosultak hány százaléka vett részt.

A szavazólapon történt szavazat akkor helyes és érvényes, ha megszavazandó jelölt neve melletti négyzetbe + vagy x jel kerül. A szavazólapnak azt a részét, amelyen ez nem így van (pl. mindkét név jelölve, vagy egyik sem), érvénytelennek kell tekinteni.

A presbitériumi választási bizottság a szavazólapok beérkezését követően megkezdi a szavazatok összesítését (53§). A szavazatszámolás eredményét a bizottság a presbitérium előtt haladéktalanul kihirdeti és az egész presbitérium jelenlétében felvezeti a b. pontban jelölt az egyházkerületi Választási Bizottság által hitelesített és az egyházközség szavazati számértékének megfelelő számú egyházközségi SZAVAZÓLAPra az egyházközség szavazati számértékének megfelelő számban. A szavazólap(ok)at félbehajtva egyenként kell A5-ös méretű borítékba tenni, lezárni és újabb külső A4-es borítékban

az Egyházkerületi Választási Bizottságnak nevére 1092 Budapest, Ráday u. 28. számra címezve beküldeni.

2005. évi V. tv. 54. § ((5) A presbitérium kettős, zárt borítékban juttatja el szavazatát a választási bizottsághoz, postai úton tértivevénnyel, vagy személyesen, átvételi elismervény ellenében. A külső borítékot el kell látni a lelkész és a (fő)gondnok aláírásával, az egyházközség pecsétjével és „Szavazat” megjelöléssel. A szavazólapot jelöletlen és zárt borítékban kell elhelyezni. A külső borítékban a szavazati számértéknek megfelelő számú, jelöletlen és a szavazólapokat külön-külön tartalmazó borítékot kell elhelyezni.)

Figyelem!

Az 53. §-ban foglaltak szerint a szavazás eredményéről **külön** jegyzőkönyvet kell készíteni a szavazólapok csatolásával és azt az egyházkerület alakuló közgyűlését követő első presbitéri gyűlésig **meg kell őrizni**, majd ezen a gyűlésen megsemmisíteni.

Felhívjuk Testvéreink figyelmét a választások tisztaságának és a jelöltek emberi méltóságának tiszteletben tartására. Kérjük, hogy kerüljünk minden olyan megnyilvánulást, amely a krisztusi szeretettel és magyar református erkölcsiségünkkel nem egyeztethető össze.

Pintér Gyula
elnök

a Dunamelléki Református Egyházkerület
Választási Bizottsága

PÜSPÖKJELÖLTEK

FÓNAGY MIKLÓS vagyok, a Vác-Felsővárosi gyülekezet lelkipásztora és az Északpesti Egyházmege esperese. 63 éves vagyok, nős, két felnőtt gyermekünk van. Eddigi lelkipásztori szolgálatom során sok hasznos tapasztalatra tettem szert, hiszen beosztott lelkészként szolgáltam fővárosi nagy gyülekezetben, önálló lelkipásztorként pedig volt lehetőségem az agglomerációban (Kistarcsa), falusi tradicionális gyülekezetben (Kosd) és városi gyülekezetben (Vác) pásztorolni a rám bízottakat. Három egymást követő ciklusban egyedüli jelöltként választott esperesévé az Északpesti Egyházmege közössége.

Életem és lelkipásztori szolgálatom meghatározója, hogy hívő református keresztyén vagyok. Ez számomra **szabadságot, felelősséget és közösséget** jelent.

Amióta Krisztussal személyes kapcsolatba kerültem, azóta **szabad ember** vagyok. Nem hat rám kényszerítő erővel sem a divat, sem a különféle áramlatok és indulatok. Belülről szabad ember vagyok.

A legteljesebb **felelősséggel** viseltetem azok iránt, akiket Isten rám bízott. Családomra, gyülekezetemre, és egyházamra gondolok elsősorban, hiszen a velük való **közösségben** élem meg református hitemet, és sokat jelent az is, e néppel tette Isten eggyé életemet. Nagyon fontos számomra az, hogy **együtt**.

Szolgatársaim, testvéreim kerestek meg és kértek arra, hogy vállaljam a püspök-jelöltséget. Ők „pásztor” lelkületű püspököt szeretnének a Dunamelléki Egyházkerületnek. Két hónapi imádságos csendesség után kaptam azt a szabadságot, hogy vállaljam a megméretést.

Az egyház a gyülekezeteiben él. Minden egyéb azért lehet egyházunkban, mert vannak gyülekezeteink. A KSH kimutatása szerint a személyi jövedelemadóból évente felajánlott 1%-ok száma és mértéke is nő. Ez egyebek mellett azt mutatja, hogy gyülekezeteink bizonyágtétele hiteles. Mérhetetlenül sok kincset kaptunk történelmünk során, és alig felmérhető gazdagság birtokosai vagyunk ma is. Van egy sereg nagyszerűen képzett lelkipásztorunk. Elkötelezett, szolgálatra kész presbiterek, gyülekezeti munkások, pedagógusok, a szeretetszolgálatban fáradozók élnek és

munkálkodnak gyülekezeteinkben, intézményeinkben. Oktatási rendszerünk a bölcsődétől az egyetemig újra egészsé lett. És a legfontosabb: a Magyarországi Református Egyház **egy**. Nem hullott darabjaira.

Amit megoldandó feladatnak látok, az a **közösség** építése a szabadság és az egymásért való felelősség kettős kötésében. Ki kell dolgozni a **lelkipásztori életpálya** modelljét. Ne kelljen belefáradni és belekeseredni egy-egy nehéz szolgálati területbe, hanem legyen lehetőség váltani. Megfelelő technikai eszközökkel hathatósabban igyekezem segíteni a szórvány területen szolgálók munkáját. Missziói szolgálatunkba még jobban be kell vonnunk a nem lelkészi képesítésű egyháztagjainkat. A presbiterek és gyülekezeti munkások képzését, továbbképzését egységes tematika szerint gondolom megvalósítani. Alapos és szakszerű módon elemezni kell, hogy meg tudjuk e szólítani a kívül való keresőket.

Feladataink között kiemelkedő helyet foglal el a közelgő **Kálvin év**. A Kálvin évtől azt remélem, hogy a különféle rendezvények, tudományos ülésszakok, jubileumi kiadványok segítenek leporolni és újra a közfigyelem előterébe állítani a nagy reformátor tanításait. Különösen is fontos lenne újra végiggondolni az **etikai, szociális és gazdasági** vonatkozású kálvini tanításokat. Azt várom, hogy a jubileumi esztendő megerősít reformált hitünkben és új lendületet ad küldetésünknek.

Egyházunkat sem hagyják érintetlenül a gazdasági megszorítások. Óriási teher az energia árak meredek emelkedése. Az „egymás terhét hordozzátok” igei követelményt szem előtt tartva, az egymással való organikus egység jegyében szeretnék segítséget nyújtani a szükségben lévőeknek.

A szinte végletekig megosztott magyar társadalom számára mi, Magyar Református Egyház legyünk „**sóvá**”, amely segít élhetővé tenni az életet, „**világossággá**”, ami legalább a következő lépést láthatóvá teszi, és „**hegyen épített várossá**”, amely otthont kínál a vándornak és menedéket ad minden lelki hajléktalannak.

Az újra egységesülő Magyar Református Egyház jelentőségét nem lehet túlbecsülni. Amit annak idején a történelem diabolikus erői mesterségesen részekre szaggattak, az most határokon túlívelő módon ismét eggyé válik. Szeretném tovább erősíteni a Kárpát-medence református gyülekezetei között kialakult testvér-gyülekezeti kapcsolatokat. Óriási lehetőséget látok ebben az egymás hite és tapasztalata által való gazdagodásra.

Püspökként szeretnék a szó legmélyebb értelmében **ISTEN SZOLGÁINAK SZOLGÁJA** lenni. Testvér-kezet kívánok nyújtani egyházkerületünk minden lelkipásztorának, presbiterének, szolgáló közösségének. Lelkigondozói módon igyekezem kezelni a felmerülő nehézségeket, megoldandó gondokat. Mindazt, ami jónak, értéknek minősült, az Isten ügyét segítette az előző egyházkerületi vezetések szolgálatában, azt megtartom és viszem tovább. Amit elsőrendűen megoldandó feladatnak látok, az a **közösség** építése a szabadság és az egymásért való felelősség kettős kötésében.

Kész vagyok arra, hogy – megválasztásom esetén – a Magyarországi Református Egyház rendjében, a Dunamelléki Egyházkerület közösségében, Isten dicsőségére és minden érintett testvérem javára a püspöki szolgálatba beálljak. Pál apostol vallomásával egybehangzóan, a **szabadság-felelősség-közösség** hármasságában hiszem és vallom, hogy: **„nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.”**

DR. SZABÓ ISTVÁN

1956. december 14-én születtem Sárbogárdon. Szüleim itt szolgáltak lelkészként nyugdíjazásukig. Hatan vagyunk testvérek. Nős vagyok, feleségem szakinformatikus. Három gyermekünk közül a két nagyobb egyetemista, a legkisebb gimnazista. Debrecenben érettségiztem, a teológiát Budapesten végeztem. Sáregresen segédlelkész, Józsefvárosban beosztott lelkész voltam. 1985-től a Külső-Üllői úti Missziói Egyházközségben folytattam szolgálatomat, ahol feladatom a gyülekezet újjászervezése volt. 1989-ben templomot és lelkészlakást építettünk. A gyülekezet 1994-ben anyaegyházközség lett. 1997-től a Budahegyvidéki Egyházközség lelkipásztora vagyok. 1982/83-ban Chicagóban voltam ösztöndíjas, ahol magisteri fokozatot szereztem. 1994-ben doktori vizsgát tettem, értekezésemben az 1989 előtti egyházvezetés teológiai megnyilatkozásait tettem a kálvini teológia mérlegére. 1998-tól a Pápai Református Teológián dogmatikát tanítok. 1999-ben egyetemi tanári kinevezést kaptam. Több könyvem, számos cikkem jelent meg. 1997-től egyházmegyei tanácsos és zsinati póttag voltam. 2003-tól a Dunamelléki Egyházkerület püspökeként, a zsinat alelnökeként szolgálok. Tagja vagyok a XX. Század Intézet (Terror Háza Múzeum) felügyelő bizottságának, és a Károli Gáspár-díj szakbizottságának, rendszeres résztvevője vagyok a Duna TV Törzsasztal c. műsorának.

Egyházkerületünk vezetésének feladatait így látom a soron következő ciklusban:

Hat évvel ezelőtt sok áldott örökséggel, de nehéz terhekkel vettük át kerületünk vezetését. Hálás vagyok Istennek, és köszönettel tartozom minden munkatársamnak, hogy a szűk esztendőkből is tovább épülhettünk, és reménységgel tekinthetünk a következő évekre is.

Sokakkal egyetértésben fáradozunk a misszió minden területén való érvényre juttatásáért, amely mára meghatározó szemléletté vált. Egyházunk egyetlen hiteles mércéje az **evangéliumhirdetés** nagy ügye. Ez mutatja meg, hogy mennyiben vagyunk engedelmes eszközei Istennek, hogy miben mulasztottunk, hol kell tovább lépnünk. **A misszió elsőrendű közege az élő gyülekezet**, mert a misszió létesíti és éltezi az egyházat. A hatéves lelkészképzés bevezetésével olyan ígéhirdetőket és pásztorokat kívánunk nevelni, akik elkötelezettek a gyülekezeti szolgálatra. Ugyanezt a

célja a lelkésztovábbképzés megindításának is. Bővitenünk kell a gyülekezeti munkások képzését, amely több helyen már példaadó módon folyik. Bátorítanunk kell presbiterünket, hogy lelkipásztorokkal imádkozó és felelős közösségekben, a gyülekezetek és egyházunk vezetésében és hűségben legyenek **példaképei a nyájnak**. Közoktatási intézményeinkben ragaszkodunk a református szellemiség érvényesüléséhez.

Gyülekezeteink sokféle és sokszor nehéz körülmények között élnek. Folytonos feladat, hogy terheiket könnyítsük, a lelkési javadalmak igazságos rendezését segítsük, a szórványok gondozását megerősítsük, a nagyvárosokban és egyház nélküli településeken **új gyülekezeteket** létesítsünk. Az egyházmegyék adminisztratív terheit tovább kell csökkenteni, hogy espereseink még több erővel végezhessek a rájuk bízott közösségek, lelkipásztorok gondozását, vezetését, tanácsolását.

A ciklus elején csaknem 400 millió forint hiány terhelte kerületünket, most egyetlen forint adósság sem nyomasztja. S bár emiatt sok munka lelassult, mégis új gyülekezetek szerveződtek, templomok, parókiák épültek és újultak meg. Diakóniai és oktatási intézményeink száma jelentősen nőtt, ezek megtartásához feltétlenül ragaszkodunk. Emellett azonban **meg kell erősítenünk akár a legkisebb gyülekezeti közösség anyagi erejét is.** Jézus példázata a toronyépítőről bölcs tervezésre int. A jó sáfárság bibliai mértéke pedig arra buzdít, hogy például az adó 1%-a a lehető legteljesebb mértékben jusson vissza oda, ahol felajánlották.

A magyar társadalmat súlyos közéleti, s még ennél is mélyebb **erkölcsi válság**, közöny és csüggedés hatja át, s ez olykor fájdalmasan egyházunkban is kiütöközött. Küldetésünk azonban, hogy a közélet, a közjő, de különösen az erkölcs kérdéseiben biblikus, evangéliumi megnyilatkozásokat tegyünk, tanítsunk, neveljünk. „*Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz!*” (Zsid. 13:8) Sok tanácskozársra, lelkigondozói munkára, s még több imádságra van szükségünk, hogy egyházunkban mielőbb jussanak érvényre az evidens **krisztusi értékek**, hogy aztán gyógyító erővel hassák át népünket. A szeretetben való egyházfégyelem mindig önmagunkon kezdődik.

Szilárdan elkötelezett vagyok a **testületi egyházkormányzás** mellett. Közgyűléseinken, tanácskozásainkon – nem kevés tanulás és tanulság árán – helyreállt ez a szép református elv. A püspöki gyülekezetlátogató munka nem csak ünnepi alkalmakra terjed ki. Szükséges a lelkészkörökkel, presbitériumokkal, egyházmegyei testületekkel, szövetségekkel, egyesületekkel folyamatosan találkozni, s együtt imádkozva, **egymás hite által épülve** megfontolást, biztatást, erőt venni.

Zsinatunk döntései kerületünket is érintik, annak akár legkisebb közösségét is. Az új törvények megalkotásakor is érvényre kell juttatnunk ezt. A testvér-gyülekezeti kapcsolatok, a folytonos találkozások, a szolidaritás megannyi kifejezése és a Generális Konvent munkája révén **az egész magyar reformátusság egysége is tovább mélyülhet**, s mi ebben jelentős részt is vállalunk.

Köszönöm mindazoknak, akik **jelölésükkel kifejezték, hogy alkalmasnak tartanak az egyházkormányzásra.** Ez több mint kitüntetés. Elhívás a szolgálatra. Aki elfogadja, a felelősséget is vállalnia kell, és szolgálata első percétől számot adni tartozik a Szentháromság Istennek, mert a belső elhívást Tőle kapta. „*A mi alkalmas voltunk Istenről van*” (2Kor 3,6). Csak ebben juthat érvényre a bibliai-reformátori egyház-eszmény, a **közösségi munkálkodás jó rendje.** Erre a közös szolgálatra kérek mindenkit, s szánom oda magamat is. Adjon a Szentháromság Isten az összes jelöltnek bölcsességet és erőt, hogy igyekezzünk **mindent népünk javára és Isten dicsőségére tenni.** „*Nem erővel, sem nem hatalommal, hanem az én Lelkemmel, azt mondja a Seregeknek Ura!*” (Zak 4:6)

FŐGONDNOK JELÖLTEK

DR. MAGAI ISTVÁN

PROGRAM ÉS A MÖGÖTTE LÉVŐ EMBER

Augusztus végén szegezte nekem azt a kérdést dr. Balla Péter és Fónagy Miklós, hogy vállalnám-e az egyházkerületünk főgondnoki tisztségére való jelölést. Sebesen leperegtek előttem azok a korábbi események, amikor alkalmatlanságom ellenére Isten ráállított egy járatlan útra, és kézen fogva végig vezetett rajta. Ez most is egy erőmet meghaladó út lenne, de Véle el merek indulni...

ÉLETUTAM DIÓHÉJBAN

Harminckét évvel ezelőtt csodálkoztam rá először Jézus szeretetére, amikor nyomorult állapotomból megszabadított és új életet adott. Kezdetben ifjúsági bibliakör-vezetőként (Budakeszi, Bp. Pasarét) szolgáltam, majd amikor a politikai helyzet lehetővé tette, többekkel együtt, társadalmi szervezetek (újra-) alapításán munkálkodtam. (REFISZ, MEKDSZ, HARMAT könyvkiadó...) Református lelkész Édesapámtól – a bibliaismeret és a gyülekezeti munka mellett – az Istenre hagyatkozást és az alázatot is tanulhattam, ami nem volt könnyű lecke.

Négy évig (1993-96) ügyvezetője voltam a KEVE Társaságnak, ahol a megtérésre hívó és a lelki növekedésre segítő munka mellett vezetőket, üzletembereket, katonákat, rendőröket, tanárokat és más szakembereket tanítottunk és segítettünk abban, hogy a keresztyén értékeket megismerjék, és alkalmazzák munkájuk során. A Károli Gáspár Református Egyetem alapító oktatója voltam. Számos egyházkerületi

és egyházmegyei ifjúsági konferencián tartottam előadást arról, hogy keresztyén mérnökként, cégvezetőként hogyan lehet Isten szolgálatában élni, és közben „munkálkodni az ország jólétéért”. 2000-óta a GE la-borvezető mérnöke vagyok.

A Biai Református Egyházközség presbitereként főként missziós, és építési/gazdasági feladatokat látok el. 52 éves vagyok. Feleséggel, Nórával neveljük 4 tizenéves gyermekünket.

MIT SZERETNÉK TENNI?

Jézustól kapott küldetésünk betöltése érdekében szükséges, hogy az egyházi szervezetek is időről-időre megújuljanak. Ez fontos reformátori alapelv is egyben. A közismert, elvárt főgondnoki feladatokon túl az alábbi területeken szeretnék különösen is dolgozni az elkövetkező hat évben:

A közösségépítés leghatékonyabb módján, személyesen szeretnék megismerni a gyülekezetek és intézmények minél több vezetőjével, munkatársával. Sok értékes testvérünk van „eltemetve” és sok terhek alatt roskadozó vár segítő kezét. Vezetői hiba lenne a kis odafigyeléssel, segítséggel újra hatékonyra tehető munkatársról lemondani – a lelki, emberi következményekről nem is beszélve.

Szeretném elérni, hogy minél több közösség tudja a terheit és erőforrásait megosztani másokkal. A presbiteri szövetség tagjaira, szervezetére számítva kezdeményezem területi, körzeti segítő/tanácsadói csoportok alakítását, képzését.

Szeretném elősegíteni, hogy a gyülekezetekben minél több helyen alakuljanak ifjúsági, fiatal családos és más korosztályi-életviteli bibliakörök, ahol a lelki igények mellett a tagjaik közösségi szükségleteire is gondot fordítanak. A jó (hívó) közösség a leghatásosabb el-lenszer a tömeg-média szívó, embert és nemzetet rom-boló hatásával szemben.

Az intézmények fejlesztéséhez, fenntartásához szükséges anyagiak előteremtése érdekében külföldi és magyar gazdasági szereplők támogató csoportjait kívánom létrehozni.

A fejtelenség sok lelkes ember kedvét szegi, sok kárt okoz, ezért szeretnék különös gondot fordítani a vezetésre alkalmas munkatársak továbbképzésére, ösztönzésére, összefogására.

A fenti terveket csak munkatársakkal, lelki testvérekkel közösen lehet megvalósítani, ezért fontos számomra, hogy olyan személyekkel indulhatok a választáson, akik ugyanazokat a célokat követik, és a saját területükön tapasztalt és kiváló szakemberek. (Akkal biztos, hogy szívesen dolgoznék együtt: Fónagy Miklós püspökjelölt, dr. Balla Péter és Kis Csongor fő-jegyzőjelöltek.)

„Bizony, jó dolog, ha a lovak egyfelé húznak, de az sem baj, ha jó úton mennek.”

DR. TÓKÉCZKI LÁSZLÓ

TÖRTÉNÉSZ, TANSZÉKVEZETŐ EGYETEMI DOCENS

1951-ben születtem Szikszón (Abaúj megye). Felsődobozán és Miskolcon végeztem az általános és középiskolát. Debrecenben és Budapesten a bölcsészkaron történelem-német szakos tanárként végeztem (1975-ben). 1981 óta az ELTE Bölcsészkarán dolgozom. Eszmetörténet, sajtó- és neveléstörténet, valamint protestáns egyháztörténet a kutatási területem (1890-1940). A Valóság című folyóirat főszerkesztője vagyok (1994 óta), s a Hitel folyóirat rovatvezetője (1990 óta). A budahegyvidéki gyülekezet presbitere vagyok.

Egyedül (elváltként) élek Budapesten.

PROGRAMOM

Az egyház „alaptevékenysége” az evangélium hirdetése és a szentségek kiszolgáltatása, valamint a lelkipásztori munka. De sem a kikényszerített, sem az önkéntes egyházi gettó nem fogadható el, mert a valóban

Krisztust követő egyháznak társadalmi küldetése is van! S én e területen szeretném a református egyház munkáját erősíteni.

Először is leltárt kell készítenünk. Számba kell venni egyesületeinket, a hozzánk közel álló szellemi műhelyeket és fórumokat. Ki kell alakítani az értékelvű politikával és politikusokkal való együttműködés formáit. Meg kell erősíteni a médiumokban való jelenlétünket.

Iskoláink hitbeli és világnézeti jellegét műveltségileg is meg kell alapozni. Ezekre fórumokat és alkalmakat kell teremteni helyileg, regionálisan és országosan is. Össze kell hangolni ezt a tevékenységet. Katalógust kell készíteni az alkalmas református politikai, közéleti és szakmai emberekről – lehívható előadói adatbázisként is működtetve ezt.

A beszűkítő profilú hitoktatást ki kell bővíteni etikával, filozófiával, történelemmel, stb. Az ifjúsági munkát színessé és sokakat befogadni tudóvá kell alakítani. Az értelmiségi missziós munkát – legalább német mintára (Evangelische Akademie) – a református egyetem és teológiák bekapcsolásával intenzívvé kell tenni.

Gyülekezeteinket és környezetüket folyamatosan fel kell mérni. A 2001-es népszámlálás alapján és az óriásgyülekezetek osztásával új gyülekezetek szervezését kell elkezdeni. Iskolarendszerünk régi mintákon alapuló közösségi „beágyazását” fokozni kell. Jól tudom, hogy mindennek tartós alapja a spiritualitás. Nem valamiféle kultúrprotestáns program ez, de ugyanakkor ez a program nem is szégyelli és tagadja, hogy célja a hívő magyar református keresztyénségnek művelt és etikus közösségé építése, amely az egyetemes magyarságnak is szolgál – határoktól függetlenül.

LELKÉSZI FŐJEGYZŐ JELÖLTEK

DR. BALLA PÉTER

1962-ben születtem Budapesten. Szüleim keresztyén családi légkörben neveltek fel, hálás vagyok értük Istennek. Hitük és életük a mai napig példa számomra. Édesapám, Balla Tibor hosszú ideig vezette a Presbiteri Szövetséget. 17 éves koromban tértem meg. Isten sok áldását élhettem át a Budapest-Szabadság téri, illetve a Kispest-Rózsa téri református ifjúsági közösségben. Nem sokkal megtérésem után, rendszeres igeolvasás és imádság csendes percei alkalmával értettem meg Isten elhívó szavát, mellyel a református lelkészi szolgálatba állított. 1980-85 között végeztem el a Budapesti Református Theológiai Akadémiát. Kecskeméten voltam segédlelkész, majd több évig szolgáltam beosztott lelkészként a Budapest-Szabadság téri Református Egyházközségben.

Néhány évig ösztöndíjasként Skóciában tanulhattam. Az Edinburgh-ban szerzett doktórátus után, 1994-ben hívott meg a Budapesti Teológia Tanári Kara az Újszövetségi Tanácsokra tanársegédnek. Bolyki János profesz-

szor úr nyugdíjba menetele óta, 1996-tól kezdődően, először docensként, majd 2002 óta egyetemi tanárként vezetem ezt a tanszéket. Esetemben ez felel meg a több mint tíz évnyi „önálló lelkészi” szolgálatnak. A teológiai tanítást a lelkészi szolgálat egy ágának tekintem. Emellett vendég igehirdetőként gyakran szolgálok gyülekezetekben.

1989-ben házasodtam meg: feleségem, dr. Hegedűs Gyöngyi bőrgyógyász szakorvos. Négy gyermekünk a Baár-Madas Református Gimnázium ill. Általános Iskola tanulója.

Ha Isten a presbitériumok döntése útján elhív a lelkészi főjegyzői szolgálatra, akkor az eddigi szolgálataimat szeretném folytatni tágabb keretek között. A lelkészképzést egyházunk egyik lényeges szolgálati ágának tartom, ezért azt is szeretném folytatni. A gyülekezetek és a teológia közötti kapcsolat ápolását is szívügyemnek tartom. Lényegesen aktívabban kívánom tartani a kapcsolatot a végzett lelkészekkel. A lelkészek továbbképzése terén is szívesen vállalom feladatokat. Az eddiginél nagyobb mértékben szeretném meglátogatni a gyülekezeteket, a lelkészi és presbiteri közösségeket. Az egyházmegyék alkalmain is többször szívesen részt vennék. Hívásra örömmel szolgálom igehirdetéssel vagy bibliai tárgyú előadással. A testvéri találkozásokat és beszélgetéseket értékes alkalmaknak tartom, melyeken én is gazdagodom lelkileg. Örömmel élem át, hogy egymás hite által épülünk. Egyházunk külkapcsolatai ápolásában szívesen segítenék. Ebben hasznosíthatnám azokat a külföldi kapcsolataimat, amelyek a Szentírás tekintélyét és az annak megfelelő életvitelt képviselő evangélikál testvérekhez fűznek. Tőlük tanultam a „kettős odafigyelés” üzenetét, mely szerint az evangéliumra hallgató emberként a társadalmunkért is felelősséget kell hordoznunk. A püspök helyetteseként természetesen első rendben azt végezném el, amit ő rám bíz. A tisztséget nem adminisztratív feladatnak, hanem pásztori szolgálatnak tekintem, amelyben szívesen részt veszek a nekem adatott kegyelmi ajándékokkal.

PETERDI DÁNIEL

52 éves református lelkész vagyok. Öt fiúgyermek lelkészcsaládból származom. Alap- és középfokú tanulmányaimat Balassagyarmaton, Érden és az USA-ban végeztem. A teológiát Budapesten fejeztem be, előtte két évig katona voltam. Külföldi ösztöndíjon Edinburgh-ban (Skócia) voltam, ahol rendszeres teológiával foglalkoztam, majd néhány hónapot Svájcban töltöttem. Feleségem Molnár Judit, szintén református lelképásztor. Dráva-fok-Kétújfalu Társegyházköztségben kezdtem szolgálatomat 1982-ben. Innen 1989-ben hívt meg a Pécs-belvárosi Egyházközség, ahol jelenleg is szolgálunk. Épületeket renováltunk, Pellérdén templomot, Pécs-Hirden imaházat építettünk. Részt vettem a Pécsi Református Kollégium megalapításában és továbbfejlesztésében. Gyülekezetünkben új istentiszteleteket, rétegal-kalmakat indítottunk. Testvér-gyülekezeti kapcsolatokat építettünk ki Erdélyben, Felvidéken, Svájcban és Németországban. Négy gyermekünk született, egy leány és három fiú. Baranyai szolgálati időmben korábban egyházmegyei számvevő, egyházmegyei főjegyző, zsinati képviselő voltam, jelenleg esperesként szolgállok. A Nagykőrösi Hitoktatóképző Pécsi Kihelyezett Tagozatán dogmatikát-etikát tanítottam.

Terveim az egyházkerületi főjegyző tisztséggel kapcsolatban:

Egyházunk alkotmánya értelmében az egyházkerületi lelkészi főjegyző tisztsége a püspök helyettesítése. A főjegyző szolgálata így teljes körűen a püspöki tisztséghez kapcsolódik.

Ez először is azt jelenti számomra, hogy olyan embernek kell vállalnia ezt a tisztséget, aki munkatársi egyetértésben együtt tud dolgozni püspökével. Ez tökéletesen bizalmi szolgálat, s egyúttal csapatmunka. Eddigi közös szolgálataink alapján hiszem, hogy dr. Szabó István püspök úrral – felkérésére – képes leszek tisztességesen, egyházunk épülésére együtt gondolkodni, imádkozni és munkálkodni.

Az elmúlt ciklus kezdete rendkívüli volt egyházkerületünk korábról örökölt eladósodottsága és összekuszált viszonyai miatt. Akkor égetően szükséges volt, hogy a főjegyző erős gazdasági döntésekkel is felhatalmazott vezető legyen. Köszönjük, hogy főjegyzőnk, Varga László rendbe hozta egyházkerületünk megtépázott gazdálkodását! Most viszont – én is úgy vélem – a régi rend értelmében vissza kell adnunk a gazdasági döntések előkészítésében, kivitelezésében minden lehetőséget egyházkerületünk gazdasági bizottságának. A munkának ezt a részét bízuk bölcs testületek, gazdasági szakemberek kezére.

Fontosnak tartom a párbeszédet egyházkerületünk presbitériumaival és a lelképásztorokkal. Ez az jelenti, hogy Veres Sándor jelölttársammal együtt először is beszélgetni igyekszünk azokkal, akik valamilyen elképzelést, tervet, vagy éppen nehézséget jeleznek életükből, mert meggyőződésünk, hogy a jogi huzavonák, levelezgetések sokaságát lehet megtakarítani személyes találkozásokkal, megbeszélésekkel. Ebben is segíteni kívánjuk egyházkerületünk elnökségét.

A lelkész-képzés nyomán követése, a lelképásztori kihelyezések, kirendelések előkészítése, a hatodévesek gyülekezeti képzésének segítése mindig is főjegyzői feladat volt. Több évtizedes gyülekezeti lelképásztori tapasztalataimat szeretném a teológusok gyakorlati felkészítése terén kamatoztatni. Ennek kivitelezésére párbeszédet kell folytatnunk a tanárokkal, spirituálissal, diákokkal. Be kell vonnunk olyan példaértékű lelképásztorokat a munkába, akik akár mentorként (ez már folyik), akár saját műhelymunkájuk bemutatásával készítetik a teológusokat a különböző típusú lelkészi példaképek alkalmazására.

A kerület espereseivel, jegyzői, tanácsosi karával építő munkakapcsolatban kell előkészítenünk közgyűléseinket, és folyamatosan segítenünk kell a döntések megvalósítását, a püspöki hivatalban folyó munkát.

Végül azt kérem mindenkitől, aki várja, segíti munkánkat, hordozzon minket imádságában is, hogy ne legyünk magunkra hagyott szolgálai egyházkerületünknek! Amit ígérhetünk, hogy Isten segítségét kérve, krisztusi testvériségben, tisztességgel igyekszünk az ügyeket kezelni. Ehhez kérjük a Szentlélek – mindannyiunkat megvilágosító – bölcsességét, erejét!

VILÁGI FŐJEGYZŐ JELÖLTEK

KIS CSONGOR

Előljáróban megköszönöm azoknak, akik alkalmasnak találtak a világi főjegyzői tisztségre és engem jelöltek erre a feladatra.

1947. november 26-án születtem a Fejér megyei Vértesacsán, ahol édesapám, néhai Kis Boáz volt a lelkész. Családom majd' 200 éve ad lelkészeket a Dunamelléki Egyházkerületnek és hálát adok Istennek, hogy Gergely fiam – tizennegyedik generációsként – ma ugyanazt a lelkészi szolgálatot végzi, amit eleim is végeztek évszázadokon át. El kell mondanom, hogy életemben beigazolódott a 100. zsoltár gyönyörű mondata, mert valóban megtapasztaltam, hogy „nemzedékről nemzedékre való az Isten hűsége”.

36 éve élek óvónő feleségemmel boldog házasságban, amit Isten három fiúgyermekkel áldott meg.

A Budapesti Református Teológiai Akadémián hitoktatói képesítést szereztem. A Pénzügyi és Számviteli Főiskolán jeles eredménnyel kaptam meg az okleveles szakközgazda diplomám, adó- és pénzügyi ellenőr szakon. Mérlegképes könyvelői okleveletem 1978-ban szereztem meg.

Több mint negyven éve foglalkozom pénzügyekkel, ebből 31 évet az államigazgatás területén töltöttem el.

A gyülekezeti munkában már hosszú évtizedek óta részt veszek. A Presbiteri Szövetségnek alapító tagja vagyok. 34 éve szolgálok presbiterként – előbb Budakeszin, majd Vácott a Vác-felsővárosi gyülekezetben. Jelenlegi gyülekezetemben 14 éve a gondnoki szolgálatot is ellátom. Előbb egyházkerületi tanácsosként, egyházmegyei pénztárosként, majd az utóbbi hat évben zsinati tagként végzem közegyházi szolgálataimat. A zsinat Számvizsgáló Bizottságának elnöke, a zsinat világi jegyzője vagyok.

A 31 évi államigazgatásban elvégzett pénzügyi szakmai munkám tapasztalataival eddig is a Magyarországi Református Egyházat szolgáltam. Meggyőződésem, hogy a pénzügyi tevékenység során az kérhető számon, amiről szabályzat, ismeret van, az MRE Gazdálkodási Törvénye 7.§-ának megfelelően. Ennek értelmében pedig mindenkor feladatomban tekintem a jövőt illetően is a pénzügyi eligazítás, tájékoztatás megadását, a segítség és nem az elrettentés céljával.

Számomra igen fontos, hogy az erőtlent, a gyengét támogassuk, illetve megerősítsük. A különféle gazdasági és pénzügyi beadványok elbírálásánál nem a különféle kapcsolatok élveznének prioritást, hanem a megalapozott és számításokkal alátámasztott tények. Alapvető követelmény, hogy az elszámolás pontos és – akár menet közben is – követhető legyen.

Magyar református keresztyén vagyok, s ezért természetes valóság számomra a „haza” szeretete. A HAZA fogalmaim szerint nem okvetlen és kizárólag csak az országhatáron belülre vonatkozik. Nagyon fontosnak tartom a határon túli gyülekezetekkel való kapcsolattartást, már csak azért is, mert tanulmányaim egy részét a határon túl végeztem.

Amennyiben bizalmat nyerek a választáson, úgy világi főjegyzői minőségemben azon leszek, hogy mind az állami, mind az egyházi pénzügyi szabályzatokról felvilágosítást és tájékoztatást adjak úgy, ahogy a 2002.évi I. törvény alapelveiben ez szabályozásra is került. Úgy gondolom, hogy megfelelő szakmai tapasztalattal és bibliai elkötelezettséggel segíteni tudok a hozám fordulóknak ezekben a kérdésekben is.

Célom a tájékoztatás és nem az elrettentés.

VERES SÁNDOR,

a DMREK világi főjegyzőségére jelöltjének bemutatkozása:

Talán rendhagyó módon a személyi adataimat a bemutatkozás végére helyezem. A 2008-as évet az ígehallgató, olvasó és a hirdető református keresztyének egy hatalmas felszólítással, elhívással kezdhettük. Január elsején a napi újszövetségi ígéből így szólít meg Jézus: „Térjete meg...”. (Mt. 4,17) És vezetett tovább; elhívta a tanítványokat – tanított a boldogságról, amelyről még ma is oly sok téveszménk van –, magyarázta a törvényt, amit nem eltörölt, hanem betöltött –, szólt a képmutatás nélküli adakozásról és a böjtölésről – és megtanított imádkozni.... A megszólítás, az elhívás mindenkinek szól, de a döntés személyes. A tanítványok feladata, a mi feladatunk, hogy az örömhír mindenkihez eljusson (misszió) és a hitre jutottak elhívott közössége (az egyház) a világban is látható és vonzó legyen.

Mekkora ez az egyház? Mielőtt a számok bűvöletében elmerülnénk, ismét Jézus adja meg a helyes választ: „Ahol ketten, vagy hárman összegyűlnek...” (Mt. 14.20)

Látnunk kell, hogy minden gyülekezet egyház, de nem a teljes egyház. Az egyetemes egyház és annak kormányzatának feladata – a missziók bekapcsolásával (!) – annak elősegítése, hogy az egyháztag bármely gyülekezetben megélje hitét, dicsóítva az Istent, és teljesítse küldetését, vagyis egyénként és közössége által is hirdesse az evangéliumot a világnak.

Törvényeink és a DMREK gyülekezeteinek presbitereiből és lelkészeiből választott közösségek meghatározzák a feladatokat, de saját, megbeszélésre javasolt gondolataim is vannak:

A megváltozott társadalmi környezetben meg kell találnunk az evangélium hirdetésének a mai kor emberét elérő és megszólító módját és formáját. A Kárpát-medencében is megváltoztak az emberi kapcsolatok viszonyai. Az ember-ember kapcsolatok, a családi kapcsolatok, a munkahelyhez való kapcsolatok. Megnőtt a mobilitás, a vándorlás. A környezet szekularizációja (elvilágiasodása), a hatalmas közömbösség, a krízis helyzetben fellepő tévtanítók, és a média keresztyén vallás-ellenessége mellett és ezekkel szemben kell hitvallást tennünk. Néhány javaslat a jobbítás szándékával:

1., A meglévő gyülekezetek állapotának teljes körű felmérése, a szolgálatok formája és egyedi szükségletei szerint. A gyülekezetben lévő szolgátársak helyzetének felmérése, kiemelten a lelkipásztorok, a lelkészcsaládok életére vonatkozóan. A lelkészkeretek működésének meg-

erősítése és – szükség szerint, de legalább évenként – lelkész-gondnoki megbeszélés tartása. A presbiterek és a presbitériumok szerepének helyzetétele, kötelességek és jogok. Információk átadása. A presbiterek és a lelkipásztorok küldetészerű együttműködésének megerősítése. A közösségtudat megerősítése, a kongregacionalista, túlzott önállóság, függetlenesedés megszüntetése.

A lelkészválasztás rendszerének teljes felülvizsgálata! Ha bizalmi elv alapján választott személyekre bízunk a kormányzást, akkor meg kell adnunk a jogot a lelkészi állások, szolgálati helyek betöltésénél az átgondolt intézkedések megtételére. Próbáljunk meg a nagyobb egyházi közösségben gondolkodni.

Ehhez a presbitériumok és a presbiterek által is elfogadott törvényi változásokra van szükség. A jelenlegi lelkészekről szóló törvénytervezet nem ilyen! Az ún. kis-egyházakban és a szórványokban élők is szeretnének lelkipásztort kapni, ill. az ott szolgálók is szeretnének 10-15 év után másik szolgálati helyet kapni. Ha nem teszünk semmit, akkor kisgyülekezetek szűnnek meg, lelkészek és lelkészcsaládok mennek tönkre, nem lesz, aki presbiterséget vállaljon.

2., A DMREK – lehetőleg egyeztetve a többi egyházkerülettel – egyházmegyei bontásban, de nem szigorú határokkal végezze el valamennyi település társadalmi, szociális, gazdasági, migrációs, vallási, hitéleti jellemzőinek több évre visszatekintő változásait. A trendek alapján – az érintett egyháztestekkel egyeztetve – készítsen tervet gyülekezetek alapítására, összevonására, szolgálati helyek kialakítására.

Kisgyülekezetek és szórványok gondozása. Utazó szórványlelkészi státuszok létesítése.

Felkészített laikusok rendszeres szolgálata a szórványokban és a kisgyülekezetekben.

3., A lelkészképzésben – a kellő ismeretek átadása mellett – növelni kell a magyarországi állapotokra vonatkozó ismereteket, a mai kor emberének jellemző szemléletét, a közösségi életformákat (faluk, kisvárosok, nagyvárosok, korszályi rétegződések, intézmények stb). Világossá kell tenni, hogy „a felszentelt lelkipásztor már nem rendelkezik önmagával, hanem Istennek és az egyháznak szolgálatára van rendelve” (Kálvin). – A lelkésztovábbképzésben kiemelt terület az ígehirdetés megújítása, a gyülekezetvezetés módszertana, a látogatási szolgálat végzésének szükségessége és formái.

4., A vizitációk végzésének felülvizsgálata. Az egyházmegyék szerepének megerősítése. Kiemelt feladat a presbiterek képzése és továbbképzése. A MRE zsinatának munkájában aktívan részt kell venni. A törvényalkotásban érvényesülnie kell a zsinat-presbiteri elvnek.

Személyi adataim: Egyfeleségű, 58 éves mérnök vagyok. Három felnőtt gyermekünk van. Életem meghatározója, hogy lelkészcsaládból származom.

Egyházi szolgálataim: presbiter vagyok 27 éve, a Bp-Északi Református Egyházmegyének tanácsosa 1994-től, a most záródó ciklusban egyházmegyei gondnok, egyházkerületi és zsinat missziói bizottsági tag. Tagja vagyok a Presbiteri Szövetségnek.

A DMREK közösségtől kapott jelöltség küldetésre szól, amely kezdődik az imádkozással, az Isten akaratára való figyellel, majd ez folytatódik a sokirányú szolgálattal, amely nem kormányzási technika (management), hanem krisztusi rend. A szolgatársi jelöltséget köszönettel elfogadom.

FELHÍVÁS!

Épül a hidasi templom!

Kedves Testvérek! Mint azt bizonyára sokan tudjátok már, 2007 tavaszán a hidasi gyülekezet új templom építését kezdte el. Isten segedelméből, sok támogatással a templom szerkezeti munkái, burkolatai és vakolása elkészültek. Most azzal a kéréssel fordulunk gyülekezeteinkhez, hogy a végleges befejezéshez nyújtsanak támogatást.

Legutóbbi esperes-gondnoki értekezletünkön a hidasiak templomépítéséről küldött beszámolóját nagy örömmel meghallgattuk, megtárgyaltuk kérésüket, és úgy döntöttünk, hogy most közösen arra buzdítunk mindannyiótokat, hogy akár egy vasárnapi perselypénzzel, akár egyéni adományokkal támogassátok e nagyszerű munka befejezését.

A hidasi reformátusok története megrendítően szép. A húség története ez. Hiszen már a 18. század végén a hódoltság után újratelepedett községben megelevenedett az egyházi élet, majd a II. világháború alatt a Bukovinából Bácskába vándorolt székelyek telepedhettek át ide. A gyülekezet hallatlan önfeláldozással és lelkesedéssel kezdett hozzá új és szép templomának megépítéséhez, mintegy jelezve, hogy nemcsak letelepedtek, hanem immár hazát is találtak. Tisztelettel buzdítok hát e nagyszerű munka támogatására és befejezésére.

*Dr. Szabó István
püspök*

DUNAMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLETI KÖZLEMÉNYEK a Dunamelléki Református Egyházkerület hivatalos lapja

Szerkesztőség: DRE Székháza
1092 Budapest, Ráday utca 28.
Telefon: 36-1-2180-753
Fax: 36-1-2180-903
e-mail: ph@dmrek.hu

Felelős szerkesztő: Varga László főjegyző
Szerkesztő: Regéczy-Nagy Enikő püspöki külügyi titkár, Bölcsföldi András lelkész
Készült az OPEN ART nyomdában